

Budstikka Pluss

Budstikka Lørdag 5. november 2005

Arven etter Ivo

Ludvig, Askeladden og alle de andre eventyrheltene våre er pusset opp og lagt på boks. De er mer vitale enn noen gang.

SIDE 24-30

BARN OG MERKEKLÆR / **6**

STORBYFERIE I OSLO / **20**

VÆRGUDEN / **36**

Livsverk i boks

– Akkurat nå?

Legger vi aller siste hånd

på verket, sier

Remo Caprino.

På livsverket.

Ivo Caprinos livsverk.

Stig Solheim

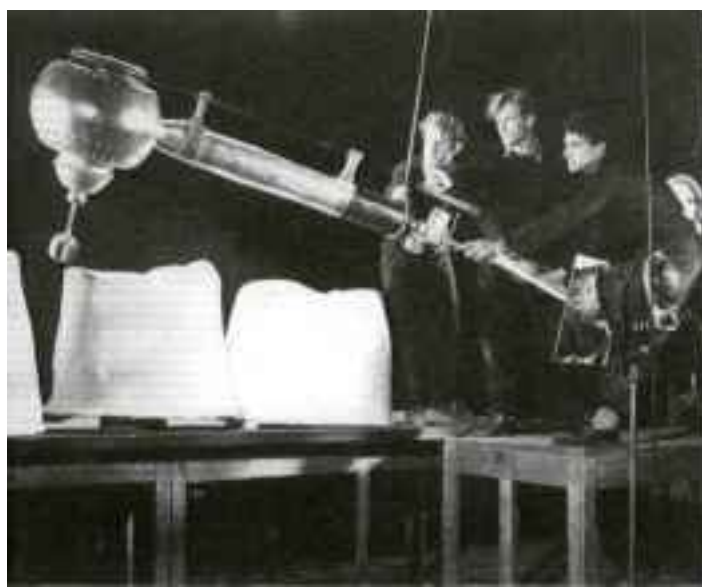

NOVO, GAMING, FILMEXTER

I STUDIO: Ivo Caprino i arbeid med sin debutfilm, «Tim og Tøffe», i 1949.

TANNLEGEBOR GIGANTE: Dårlige utsikter for Karius og Baktus.

TRE RAKKERUNGER: Karius, Danny Kaye og Baktus.

HISTORISK MØTE: Karius og Baktus møter Askeladden.

Da vi ga ut Flåklypa som dataspill oppga vi 7 til 107 år som anbefalt aldersgrense. «Endelig et spill som treffer sin målgruppe», skrev en dansk anmelder. Både aldersgrensen og anmeldelsen er like gyldig for fars filmer, sier Remo Caprino.

For nå er det filmene det gjelder. 13 dukkefilmer, fra «Tim og Tøffe» i 1948 til Flåklypa Grand Prix i 1975. Nå er samtlige restaurert og digitalisert og overført til bredformat.

- Jeg er stolt av å kunne presentere dem i slike omgivelser, sier Remo og det kan vi godt forstå.

Vi sitter faktisk i det som var Ivo Caprinos stue, i leiligheten der han levde de siste 25 årene av sitt liv, og det er mange flere av oss her inne. I stolen ved siden av sitter Ludvig og Solan og titter blidt på oss, på skapet bak ryggen vår står Askeladden sammen med Televimsen, og på kanten av skapet sitter Lysalf, mistenkelig lik Walt Disneys «Tingeling»?

- Ja visst, men bestemor, Ingeborg Gude, skapte Lysalf tre år før Disney lagde Tingeling, sier Remo.

Ivos soverom vegg i vegg er innredet til en stase-lig liten kinosal, der vi snart skal få se før- og etter-versjoner av Caprinos udødelige filmversjoner av norske folkeeventyr, samt «Flåklypa Grand Prix».

Dessuten er Televimsen vekket til live etter en kort oppstandelse for 13 år siden, 33 år etter at han var fast gjenganger på alle norske tv-skjermer sammen med Arild Feldborg og Rolf Just Nilsen.

- Pappa lagde jo mange flere filmer, reklame- og oppdragsfilmer, og de senere årene, filmer for sin egen supervideoograf. Men disse 13 dukkefilmene er selve kjernen i livsverket hans. Det har vært et enormt arbeid å føre dem tilbake til «fordums glans», sier Remo.

OMKRING SEKS ÅRSVERK har gått med bare «på bildesiden», og to til «på lydsiden». Halvannet år har det tatt, det siste halve året 14 timer i døgnet syv dager i uken, men så snakker vi også om å restaurere nesten ufattelige 330.000 filmruter.

- Hva det har kostet? Jeg har ikke tort å regne nøyaktig på det, sier Remo.

- Billig blir det ikke, tvert imot, men vi var rett og slett nødt til å gjøre noe.

Blant annet fordi Flåklypa-«modemiseringen» for fem år siden foregikk på en måte han uten å nøle karakteriserer som et overgrep mot originalen.

- Pappa var dødssyk på den tiden, jeg holdt på

DUKKEMESTEREN: Ivos mor, Ingse Gude, laget de aller fleste av de 300 dukkene i Caprinos verden.

med dataspillet, og jobben ble satt bort til et annet selskap. Ingen av oss hadde egentlig helt «hånden på rattet» i den perioden, sier Remo.

Metoden som ble benyttet var rask, enkel, og ganske katastrofal. For å få originalen over i bred-format, ble bildene rett og slett kappet oppe og nede. Resultatet var at føtter og halve hoder forsvant, for ikke å snakke om hele huset til Reodor Felgen, øverst oppe på fjelltoppen i åpningsscenen. Borte var det.

CAPRINOFAN: Superstjernen Bjørk, dypt beæret over å få møte Ivo Caprino.

FAR OG SOHN: Ivo og Remo Caprino, og Televimsen.

DREAMTEAM: Ivo Caprino og Kjell Aukrust. Sammen skapte de tidenes mest populære norske spillefilm.

MESTERMOETE: Thorbjørn Egner, Ivo Caprino og Den standhaftige tinnsoldat.

MOR OG SOHN: Ingeborg «Ingse» Gude og Ivo Caprino.

- Jeg orket nesten ikke å se på det. Men skulle vi gjøre noe med den, ville vi ta alle de andre filmene også, samtidig. Flere av originalene var så dårlige at de holdt på å forsvinne helt for oss, sier Remo.

På Karius og Baktus, for eksempel, var flere av de opprinnelige filmrutene sprukket og revnet og lappet sammen med tape. På både den og mange av de andre var fargene så bleket med årene at de var nesten borte.

- Det er forresten jeg som er Jens. Jeg hadde

fryktelig mange hull i tennene på den tiden, så det var i grunnen et naturlig valg, smiler Remo, feilfritt nå.

Resultatet av tidens tann var en filmopplevelse som hentet fra Norsk Bygdekino på 1950-tallet en gang, der bildene flimret og hoppet kornete og stripete over lerret, med en lyd som om de var tatt opp ved en brusende foss.

Nå er det slutt på det. Nå fremstår filmene faktisk som bedre enn de noen gang har vært, uten snev av flimrer eller striper eller korn, med varme, naturlige farger, og krystallklar lyd.

- Vi er forberedt på kritikk, på at enkelte filmpurister kan poppe opp og påstå at det vi har gjort ikke er riktig, fordi alt bør være som det var. For oss var det et enkelt valg. Vi vil at fars livsverk skal leve videre, og det tror jeg ikke vi hadde klart å få til uten å gjøre det vi nå har gjort, sier Remo.

DET ALLER MEST UTROLIGE er at filmene er overført til bredformat uten at en flik av originalbildene er gått tapt. Hvordan var det mulig?

- Vi har utvidet bildene i bredden, lagt til istedenfor å kutte bort. Lagt til personer og deler av rommet eller naturen som vi visste var der, utenfor bildekanten, fordi det så vi jo på andre bilder i fil-

men. Så at den kjøttstulte sto til høyre for den lettføre. Andre ganger lot vi kameraet panorere over originalbildene, fra topp til bunn eller omvendt. Ja, det har vært en formidabel jobb, og noe lignende har så vidt jeg vet aldri blitt gjort før, sier Remo.

MEN NÅ ER JOBBEN GJORT, på samtlige av de viktigste filmene Ivo Caprino tryllet frem med sine unike dukker og ikke mindre unike teknikker for å få dem til å bevege seg så naturlig som de gjorde. Hvordan var en godt bevart hemmelighet i tiår etter tiår, og bare økte den lett mytiske auraen rundt eventyrkongen på Snarøya.

I slutten av november sendes de gjenfødte filmene ut til det norske folk igjen, på åtte dvd-plater fordelt på fire etuier pakket i en staselig boks, i et første opplag på 250.000.

Men Caprino-klanen har mye mer å feire akkurat i år. «Flåklypa Grand Prix» er blitt 30 spreke år allerede, Karius og Baktus og Tinnsoldaten er blitt 50, «Musikk på loftet» 55, og hadde Ivo Caprino fått leve, hadde han blitt 85 år i år. Den aller ferskeste grunnen til å feire og feste er det like ferske diplommet som bekrefter at «folkejuryen» har kåret «Flåklypa Grand Prix» til tidenes beste norske spillefilm. ▶

” Det aller viktigste for pappa var å glede andre med sitt arbeid.

REMO CAPRINO

Akkurat det gleder kanskje aller mest de som arbeider i filmstudioet ute på Snarøya, men til vederkvegelse for alle oss andre kan vi røpe at Il Tempo Gigante nå kommer som fjernstyrt bil! Og det kan bli flere julegaver fra Snarøya under treet i år. Hva med dukker av Solan og Ludvig, som snakker og ler når du tar dem i hånden? Jø og nøfyse! Det har tatt to år å utvikle både bilen og dukkene, og det er Remo som plystrer i Solan-dukken.

- I filmen også! Andre store roller i mitt liv? Bena mine er med i Tinnsoldaten. Det er litt som Hitchcock, jeg er nesten usynlig, men jeg er med, ler Remo.

«TIL SETERS FOR Å GJØRE SEG FET» heter det i eventyret. Om Ivo Caprino heter det at han kom til Norge for å bli frisk?

- Og det er helt sant. Han ble alvorlig syk som liten, og legene i Roma anbefalte mor og far å flytte til et land med renere og kjøligere luft. Derfor reiste de til Norge, sier Remo.

Og fordi Ivos mor var norsk som noen, Ingeborg «Ingse» Gude, barnebarn av halvparten av Norges gjennom tidene mest kjente malerduo, Tiedemann og Gude.

- Caprino-familien kommer opprinnelig fra Sardinia, men da oldefar ble høyesterettsjustitiarius i Italia, flyttet han til Roma, sier Remo.

Da var allerede familien Gude på plass i Den evige stad, og der møttes høyesterettsjustitiarius Caprinos sønn, Mario, og ambassadør Gudes datter, Ingeborg, aldeles tilfeldig, og den 23. mars 1912 feiret de storslagent bryllup i Romerrikets hovedstad. Åtte år senere, den 17. februar 1920, ble Ivo født, på Josefinegaten Klinik i Oslo, fordi Ingse ville føde i Norge. Den lille familien flyttet snart til Roma igjen, men da holdt det på å bli snipp-snapp snute for lille Ivo nesten før livet hadde begynt. Dermed bar det tilbake til Norge igjen, og nå ble det for godt.

- Farfar ble ansatt som konsul ved den italienske ambassade i Oslo, men utviklet seg med årene til å bli en særdeles dyktig møbelsnekker. Farmor var en ikke mindre dyktig tegner, maler, bokillustratør og visedikter, for ikke å snakke om dukkemaker, sier Remo.

Så ble de skilt. Ivo ble hos far på Snarøya, og der vokste han opp, men hadde alltid god kontakt med

mor. Å finne ut hva han skulle bli var ikke så enkelt, en stund trodde han det var arkitekt, men så kom krigen. Dermed begynte han å lage møbler, han også, mens han fotograferte og lagde små film-snutter av dukkene til mor. Det var da Mario avleverte en replikk som er blitt uødelig i familien Caprino: Skal du skaffe deg en ordentlig jobb eller skal du fortsette å leke med dukker?

Den 14. november 1942 giftet Ivo Caprino seg med filmstjernen Liv Bredal, og begivenheten vakte kjærkommen oppsikt i en by preget av krig og okkupasjon. «Og som tusen små fiksstjerner blinket diamanterne fra diademmet og hennes skjønne bryllupsdrakt», skrev for eksempel Alle Kvinners Blad, men undret seg samtidig over hvem denne Ivo Caprino kunne være.

Den 22. april 1944 kom Remo til verden, mens far Ivo lå utenfor på gangen med beinbrudd! Da de skulle reise hjem igjen til Snarøya, hadde tyskerne okkupert hjemmet deres. Så rømte de til fjells, og ble boende i Vågåmo til krigen var over. Det er nesten så tyskerne fortjener en takk, «for nettopp her, i Vågå, var det at Ivo, den italiensk-kattede Bærumsgutten med overklassebakgrunn, oppdaget den norske fjellheimen og bygdekulturen, med dalførenes byggeskikk i tungt tømmer, klesdrakter og omgangsformer», som Per Haddal skriver i sin Caprino-biografi.

Det skulle gå ti år før familien var komplett. I 1954 ble Ivonne født, samme år som Karius og Baktus.

DA IVO CAPRINO DØDE, den 8. februar 2001, overtok Remo den delen av studioet som forvaltet alt som hadde med dukkefilmene å gjøre, mens søster Ivonne og hennes mann overtok den delen som beskjeftiger seg med supervideografen, det unike systemet som Caprino utviklet aldeles på egen hånd, fem videokameraer koblet sammen og synkronisert som et, med en widescreeneffekt så svimlende at den er særdeles både synlig og merkelig. Akkurat nå finnes supervideografkinoer fra Nordkapp via Tromsø til Hunderfossen, Bremuseet og Hydros private filmsal i Bergen. Utenfor Norge ligger fire til, i Dublin, Munchen, Hongkong, og på Aruba, av alle steder.

I sin del av arven har Remo, og ikke minst hans sønn Mario, utviklet et av verdens mest avanserte

motion-capture-studioer. Den enkleste måten å beskrive hva motion-capture er, er kanskje å nevne navnet Gollum, fra Ringenes Herre. Mer teknisk forklart: I Caprinos studio er det montert 12 filmkameraer langs alle veggene. I et virtuelt rom midt i lokalet plasseres en eller flere «bevegelsesskuespillere», utstyrt med 60 markører hver, som refleksbrikker nesten, festet til sentrale punkter kroppen, der ledd beveger seg. Når aktørene rører seg, belyses punktene mens de, og bare de, filmes. Når det er gjort, trekker dataprogrammene linjer mellom lyspunktene, før et annet program «kler på» figurene nøyaktig den hammen produsenten ønsker. Og voilà! Solan og Ludvig hopper og danser og spretter med så naturlige bevegelser at det ikke er til å tro!

SÅ HVA KAN VI NÅ GLEDE OSS TIL?

- Mye, forhåpentligvis, sier Remo.

Ikke med det aller første, for akkurat nå har han mer enn nok med å overføre 20.000 fotografier fra Caprinos liv til data, men litt lenger frem, om anslagsvis to år: «Askeladden på eventyr» som dataspill!

- Dessuten har jeg en klar ambisjon om å produsere flere eventyrfilmer, i fars ånd, sier Remo.

For ikke å snakke om Flåklypa Grand Prix, del 2!

- Ja, det er absolutt alvorlig ment. Men det må finansieres. Vi trenger 250 millioner kroner til dette ene prosjektet, sier Remo, som om han er blitt aldeles vant til slike beløp, og det er han. Å lage dvd-spill av Flåklypa Grand Prix kostet nemlig ikke bare 14 manns arbeid i tre år, det kostet 25 millioner kroner også.

Redningen var at det ble en formidabel suksess. Førsteopplaget var på 50.000, men nå er det solgt 230.000 bare i Norge. Ikke noe annet dataspill har solgt tilnærmedesvis så mye.

- Det er isolert sett veldig bra. Samtidig er et lite hjemmemarked vår kanskje største utfordring. Vårt nasjonale marked tilsvarer 25 prosent av London-markedet, mens våre kostnader jo er like store som for alle andre produsenter. Det sier noe om hvilke utfordringer vi har, og noe om hvorfor vi aldri har blitt rike av dette, sukker Remo.

- Er arven etter far tung å bære?

- Overhodet ikke! Jeg er stolt og glad over at det er meg og min sønn Mario som får bære arven

DROMMEBILEN: Ivo Caprino bak rattet på Il Tempo Gigante.

I BREHEIMEN: Med sitt eget supervideografkamera skapte Ivo Caprino en helt ny filmopplevelse.

KAMERA GÅR: Ivo Caprino var villig til å gjøre det meste for å få «action» i filmene sine.

MESTEREN: Ivo Caprino, 80 år ung.

FOTO: ULF HANSEN

videre. Det er flott å få være med og videreføre det bestemor og far skapte, sier han.

At han tar med bestemor er langt fra tilfeldig, for det var hun som lagde dukkene, over 300 av dem, og oppe på galleriet i filmstudioet ligger de og slumrer i hver sin eske, alle sammen.

Hva med Ivo da, spøker han i gangene?

- Han spøker ikke, men han er her, i alt vi gjør. Jeg er helt sikker på at han gleder seg sammen med oss, men jeg skulle jo inderlig gjerne ha hatt ham her «på ordentlig» da Flåklypa ble kåret til århundrets spillefilm.

At den faktisk begynte som en flopp er en ukjent historie for de fleste.

- **MEN DET GJORDE DEN!** Den skulle ha vært en tv-serie, for NRK, men da vi foretok en prøvisning ble det ubehagelig stille i rommet, inntil daværende sjef i underholdningsavdelingen, Erik Diesen, tok ordet.

- Ivo, dette er ikke bra nok. Det holder ikke, sa han.

Det var et sjokk. Far hadde aldri opplevd noe

slikt. Han forsvant, var borte i tre dager, og så var han plutselig tilbake, som om ingen ting hadde hendt.

- Da setter vi i gang og lager reklamefilmer igjen, sa han.

Da protesterte Remo.

- Jeg hadde tenkt på det en stund, og nå sa jeg det høyt: Pappa, la oss lage en spillefilm av dette, vi har jo alt vi trenger. Heldigvis ble vi raskt enige, sier Remo.

- Nei, det var aldri noe problem å være min fars sønn. Han var ingen tilstedeværende far, i betydningen at han lekte med meg og var sammen med meg, på ski og skøyter og fotballbanen og slike ting. Hans liv var film. At jeg fremdeles husker krystallklart den ene telturen vi hadde sammen, sier vel det meste om det. Pappa arbeidet nesten alltid, døgnet rundt, men han gjorde det jo oftest her, i studio. Her fant jeg ham dersom jeg hadde behov for det, og han tålte veldig godt å ha meg omkring seg selv om han arbeidet. Pappa var en forutsigbar far, snill og mild, men streng og bestemt når det trengtes. Han praktiserte prinsip-

pet om frihet under ansvar, men ga klar beskjed om han mente jeg ikke hadde vist meg tilliten verdig. Han var blid og leende i lystige øyeblikk, alvorlig og konsentrert når det var nødvendig.

BESKJEDEN ELLER SELVBEVISST? Begge deler. Han visste godt hva han strebet etter, var stolt av hva han fikk til, og betraktet seg absolutt som en kulturarbeider og tradisjonsbærer. Selv om han hadde italienske aner hadde han også oldefar, Hans Gude, med seg i skreppen sin. Pappa ville bli mer norsk enn noen, og jammen klarte han det, til de grader at knapt noen her til lands lenger tenker på Caprino-navnet som «utenlandsk», sier Remo.

- Nei, han rakk ikke alt han gjerne ville. Men det hadde han ikke gjort om han hadde blitt 120 heller. Han ble aldri ferdig, fordi han alltid fikk nye ideer, til nye filmer, nye prosjekt. Likevel forsonte han seg med sin skjebne da han forsto at båten ikke bar lenger. Det aller viktigste for ham var å glede andre med sitt arbeid, og det visste han at han hadde klart.

stig.solheim@budstikka.no

GANGER TRE: Il Tempo Gigante, i mini, midi og XL-utgave, med Ivo Caprino og Bjarne Sandemose.

REMOS GODE HJELPERE: Har gitt nytt liv til ufattelige 330.000 filmruter.

STERKE SCENER: Ivo Caprino og Bjarne Sandemose midt i Flåklypa Grand Prix.

Foto utlånt fra Caprino Film-center

Ivo Caprino

- Født i Oslo 17. februar 1920, død 8. februar 2001.
- Sønn av den italienske maleren og møbelsnekkeren Mario Caprino og dukkemakeren Ingeborg Gude.
- Studerte dukkefilm i Praha, trick- og miniatyrfilm i Roma, laboratorium og fargefilm i Paris og tegnefilm i London.

EVENTYRFILMER:

- 1949:
  - «Tim og Tøffe»
- 1950:
  - «Musikk på loftet»
- 1952:
  - «Veslefrikk med fela»
- 1954:
  - «Karius og Baktus»
- 1955:
  - «Den standhaftige tinnsoldat»
- 1961:
  - «Askeladden og de gode hjelperne»
- 1962:
  - «Reveenka»
- 1966:
  - «Sjuende far i huset»
- 1967:
  - «Gutten som kappåt med trollet»

HELAFTENS SPILLEFILMER:

- 1959:
  - «Ugler i mosen»
- 1970:
  - «Flåkløya Radio og TV» (Ikke vist offentlig)
- 1975:
  - «Flåkløya Grand Prix»

PRODUKSJONER FOR NRK:

- 1959:
  - «Televimsen»
- Diverse pauseinnslag.
- 1961:
  - «De yndige små musene»
- Innslag i Slagerparaden
- 1961:
  - «Er de levende tro?»
  - 30 min. kavalkade fra egen filmproduksjon.
- 1962-64:
  - Diverse Televimsen-program.
- 1965:
  - «Collage»
- Innslag i Månedsrevyen.
- 1966:
  - Tre episoder med Televimsen.
- 1976:
  - «Dra meg baklengs inn i fuglekassa»
- 30 min. program om Il Tempo Gigante.
- 1978-79:
  - Innslag i programmene Månedsrevyen, Gjestespill, Gremlingen og Marco Polo.

- 1979:
  - Innslag i «Jeg fant, jeg fant» med Per Asplin.
- 1979:
  - «Jeg får ikke sove»
- Fem programmer med dukken Josefine sammen med div. kjendiser.
- 1990:
  - «En filmens trollmann»
- 60 minutters kavalkade til Caprinos 70-årsdag, ved Erik Bye.

SUPERVIDEOGRAF-FILMER:

(225 graders panoramaopptak)

- 1988:
  - «Nordkapp»
- Nordkapp Vel
- 1989:
  - «Norge på kryss og tvers, del 1»
- Hunderfossen Familiepark.
- 1991:
  - «Norge på kryss og tvers, del 2»
- Hunderfossen Familiepark.
- 1991:
  - «Frå Sognefjorden til Jostedalbreen»
- Norsk Bremuseum, Fjærland.
- 1992:
  - «The Offshore Experience»
- Norsk Hydro, Bergen.
- 1993:
  - «En olympisk vinterlek»
- Hunderfossen Familiepark.
- 1995:
  - «Norge på kryss og tvers, del 3»
- Hunderfossen.
- 1995:
  - «Bergen og kysten utenfor»
- Akvariet i Bergen.
- 1995:
  - «The Offshore Achievement»
- Norsk Hydro, Bergen.
- 1996:
  - «Med havet som levevei»
- Norsk Sjøfartsmuseum.
- 1996:
  - «Haugalandet»
- Lille Maritim, Rica Hotel.
- 1997:
  - «Nordkapp 2»
- Nordkapphallen.
- 1997:
  - «Norge fra Sør til Nord»
- Hunderfossen.
- 1997:
  - «Oslo, The Viking Capital»

- «Svalbard, Arctic Wilderness»
- Polaris, Tromsø.
- 1998:
  - «Jostedalbreen»
- Norsk Bremuseum, Fjærland.
- 2000:
  - «Oslo, 1000 år som havneby»
- Norsk Sjøfartsmuseum.

REKLAMEFILMER MED DUKKER:

- 1949-67:
  - 28 filmer for diverse oppdragsgivere i inn- og utland.

OPPDRAGSFILMER:

- 1954-73:
  - 16 filmer for diverse oppdragsgivere i inn- og utland.

FILMPRISER:

- 1951:
  - Annonssørenes reklame-Oscar:
  - «Perpetuum Mobile»
- 1952:
  - 1. pris i barnefilmklassen Venezia-festivalen:
  - «Veslefrikk med fela»
- 1953:
  - Annonssørenes reklame-Oscar:
  - «Liten ekorn satt»
- 1953:
  - Coppa UPA, reklamefilm-festivalen i Milano:
  - «Arne og Marianne»
  - «Tre små ekorn»
- 1954:
  - Annonssørenes reklame-oscar:
  - «Arne og Marianne»
  - «Tre små ekorn»
- 1956:
  - Golden Reel Award, Chicago:
  - «Den standhaftige tinnsoldat»
- 1961:
  - 1. pris barnefilmklassen Venezia—festivalen:
  - «Askeladden og de gode hjelperne»
- 1963:
  - Mercurio d'Oro, (1. pris Venezia-festivalen)
  - «Oslo, The Viking Capital»
- 1964:
  - Norsk kortfilmmonstrings regipris
  - «Oslo, The Viking Capital»
- 1964:
  - «Oslo, The Viking Capital»

- Æresdiplom i Beograd og Milano:
  - «Oslo, The Viking Capital»
- 1967:
  - Farah Dibas ærespris barnefilmfestivalen i Teheran:
  - «Askeladden og de gode hjelperne»
- 1972:
  - Æresdiplom, sportsfilmfestivalen i Cortina:
  - «Sea and sail»
- 1974:
  - Æresdiplom turistfestivalen i Tarbes, Frankrike:
  - «På ski»
- 1975:
  - Kinosejefenes ærespris:
  - «Flåkløya Grand Prix»
- 1975:
  - Norsk Kinoforbunds «Gullstrimmelen» for årets beste film:
  - «Flåkløya Grand Prix»
- 1977:
  - Filmprisen «Tinnsoldaten i sølv», Odense:
  - «Den standhaftige Tinnsoldat»
- 1977:
  - 2. pris (1.pris av barnejuryen) filmfestivalen i Moskva: «Flåkløya Grand Prix».

UTMERKELSER:

- 1958:
  - Norsk Filmkritikerlags pris for beste prestasjon i norsk film 1955/56.
- 1958:
  - Oslo bys kulturstipend
- 1967:
  - Aamot-statuetten for fremragende innsats i norsk film.
- 1975:
  - Norsk Kinoforbunds pris.
- 1978:
  - Akershus fylkes kulturpris.
- 1980:
  - Æresblå russ.
- 1989:
  - Ridder av 1. klasse av Den kongelige norske Sanct Olavs Orden, for nyskapende innsats i norsk film.
- 1991:
  - Teskjekjerringprisen
- 1993:
  - Æresrødruss.
- 1995:
  - Æres-Amanda sammen med sin samarbeidspartner gjennom 45 år, Bjarne

STRUNK KAVALER: Den standhaftige tinnsoldat og hans elskede danserinne.

VÄRMERE ENN I GLOHAUGEN: Askeladden og de gode hjelperne hans stenges inne i badstua.

UØNSKET SVIGERSONN: Kongen er ikke begeistret over å få Askeladden på besøk.

SIJEBNESYNGERT MÅLTID: Askeladden lærer trollet hvordan han skal få plass til litt mer grøt.

PRAKTISK SKUTE: Som kan gå like godt til lands som til vanns.

SKUMMELT I SKOGEN: Askeladden møter trollet.

SULTNE SINNATAGGER: «Ikke gjør som morra di sier, Jens!»

GODE VENNER: Her kommer Klatremus Lillemann og Morten Skogmus.